

РЕШЕНИЕ

№ 82

гр. Разград, 19.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РАЗГРАД, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Емил Д. Стоев

Членове: Валентина П. Димитрова
Светлана К. Чолакова

при участието на секретаря Диана Здр. Станчева
като разгледа докладваното от Валентина П. Димитрова Въззивно
гражданско дело № 20243300500025 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл.267и сл. от ГПК.

С решение № 35/18.01.2024г., постановено по гр.д. № 4690/2022г. на ВКС, IV г.о., е отменено решение № 141/05.08.2022 г. по в. гр. д. № 172/2022 г. на РОС в частта, с която е обезсилено решение № 265 от 25.04.2022 г. постановено по гр. дело № 2093 / 2021 г.на РС – Разград в частта на същото, с която е отхвърлен като неоснователен предявеният от „Бък“ ЕООД срещу Г. Р. Р. иск с правно основание чл.203 от КТ за разликата над сумата 650 лв. до първоначално предявения размер от

5 500 лв., като недопустимо и делото е върнато на друг състав на първостепенния съд за ново разглеждане на иск с правно основание чл.59,ал.1 от ЗЗД.

Делото е върнато на въззивния съд за ново разглеждане в отменената от касационната инстанция част, с указания, че същият дължи произнасяне по същество на спора в тази част.

Срещу решението на РС – Разград в посочената по-горе част е подадена въззивна жалба от ищеца по първоначалния иск „Бък“ЕООД, чрез пълномощник адв.Р. С. от ****.В същата са изложени твърдения за неправилност и необоснованост на решението в обжалваната част, както и за постановяването му в нарушение на материалния закон с искане за уважаване на установителната претенция в цялост.Заявена е претенция за разноски.

В срока по чл. 263, ал.1 ГПК, насрещната по жалбата страна, Г. Р. Р., чрез пълномощник адв.М.М. е депозирал отговор, с който е оспорил жалбата като неоснователна, с искане решението да бъде потвърдено в обжалваната част.

В съд.заседание дружеството - жалбоподател, чрез пълномощник поддържа подадената въззивна жалба срещу решението на РС № 265 от 25.04.2022 г. по гр. дело № 2093/2021 г. в частта, с която съдът, след като е приел за установено по отношение на ответника по главния иск Г. Р. Р. от гр.Разград, че същият дължи на същото сумата 650 лв., лева/ ведно със законната лихва от 08.07.2021 г., за което задължение е издадена заповед за изпълнение №940/09.07.2021 г. по

ч.гр.д.№1509/2021 г. по описа на същия районен съд е отхвърлил установителната претенция за дължимост на сума над приетата 650 лв. до първоначално претендираната като дължима такава от 5 500 лв.като неоснователна.Излага подробни съображения за дължимост на сумата на осн.чл.59 от ЗЗД, тъй като ответника- бивш служител в дружеството се е обогатил със същата, преведена му от ищеца за заплащане на негово лично задължение, глоба на територията на *****.Претендира разноски , съобразно представен списъка за три инстанции.

Въззиваемият Г. Р. Р., чрез пълномощник оспорва жалбата като неоснователна, с искане за нейното отхвърляне.Претендира разноски за касационна инстанция, съгласно представен списък.

За да се произнесе по жалбата, окръжният съд съобрази следното:

Съдът е сезиран с искова молба, подадена от "БЪК" ЕООД, гр.Бургас, чрез пълномощник , с която дружеството е предявило против с ответника Г. Р. Р. от гр.****иск за установяване съществуване на парично вземане в общ размер на 5 500 лева, включваща две преведени на ответника суми, съответно 4 200 лева , дължима сума по платежно нареждане от 14.05.2021 г. и 1 300 лева по платежно нареждане от 17.05.2021 г. , като върху техния сбор се претендира и законна лихва до окончателното им заплащане, считано от 08.07.2021 г. , като се сочи, че общо за тези две суми в полза на ищеца е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. 1509/2021 г. по описа на РС - Разград.

Ищецът обосновава претенцията си по следния начин:

Между страните е съществувало валидно ТПО, като ответникът е работил при него като о шофьор товарен автомобил /международни превози/ и именно за негови неправомерни действия са му били наложени глоби и съответно задържан управлението от него ТА , до заплащането им, за което заплащане сумите са били предоставени именно от ищцовото дружество в посочения общ размер , с цел същия да може да изпълни възложения му курс.Счита, че ответникът дължи връщането на посочената обща сума, тъй като същата му е предоставена без валидно правно основание, за погасяване на негови лични задължения, каквито се явяват наложените глоби и безспорно е преведждането на сумите с две платежни нареждания от т 14.05. и 17.05.2021 г. . Поддържа се ,че ответника е поканен от ищеца доброволно да заплати същите , но той не сторил това, поради което и било инициирано заповедно производство и в полза на ищеца издадена заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК по гр.дело №1509/21г. по описа на РС срещу която ответника възразил в срок.

С отговора на исковата молба по чл.131 от ГПК ответника, при признание за съществувалото между страните ТПО е оспорил предявения иск,като неоснователен.Признал е ,че като шофьор на ТА/международни превози/ при ищеца са му били наложени глоби в *****, с които счита ,че е бил санкциониран именно по вина на ищеца, поради непоставянето от негова страна на печат върху международна товарителница и указания, дадени му от ищеца да не изпълни разпореждането на органите на реда в Република *****.Поддържа също така ,че задължението за глоба е било записано като солидарно , както за за ищеца, така и за него ответника. Предявил е съединени насрещни икове, решението по които е влязло в сила и същите не са предмет на настоящото производство.

Установява се от доказателствата по делото, че между страните е съществувало валидно ТПО за времето от 26.02.2021г. – 02.06.2021г., като ответника е работил като на длъжност шофьор товарен автомобил /международни превози/, при уговорено възнаграждение от 650 лв.Като шофьор Г. Р. е подписал и длъжностна характеристика, в която на стр.2 е записано и вмененото му задължение при осъществяване на превоз да носи със себе си документите, посочени в Заповед №16/14.10.2008 г.на управителя на дружеството, в които се включват и и ЧМР /Товарителница, надлежно попълнени и подпечатани, съпътстващи транспортни документи на товара и документи и сертификати на транспортното средство. Според представения протокол №7000014486220 /л.14 и сл.на РС / , съставен от органите на МВР в ***** при извършван превоз на 14.05.2021г. Г. Р. е спрял за проверка , при която същите са установили нарушение изразяващо се в липса на печат по документите, който е следвало да бъде поставен от него в качеството му на водач на транспортната компания , нарушаващо съответен закон и Директива, като за същото е наложена глоба в размер на 2 000 евро/ в намален размер/ солидарно на работодателя „Бък“ЕООД и шофьора. На същата дата на която е констатирано и нарушението, дружеството е превело по сметка на ответника Г. Р. сумата 4 200 лв., с посочено основание за превода - за лична глоба нарушение. Три дни по-късно, на 17.05.2021 г. дружеството е превело по сметка на ответника и

сумата 1300 лв. с посочено отново основание - за лична глоба със същото основание. За обща преведената сума от 5 500 лв. от „Бък“ЕООД е депозирано заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК, като такава е издадена по ч.гр.д.№1509/2021 г. по описа на РРС и след подадено в срок възразение от страна на Г. Р. е инициирано и настоящото производство по установителен иск за дължимост на сумата 5 500 лв.

При горната фактическа обстановка с решението районният съд, след като е квалифицирал предявения пред него главен установителен иск като такъв по чл.203,ал.1 от КТ, за разлика от приетата от него правна квалификация в проекта за доклад и окончателния такъв по чл.55,ал.1, пр. 1 от ЗЗД е приел за установено, че ответника дължи на ищеца при условията на посочения текст от КТ сумата 650 лв., отговаряща на размера на уговореното месечно трудово възнаграждение между тях, ведно със законната лихва върху нея, считано от 08.07.2021г. до окончателното ѝ заплащане. В тази част като необжалвано решението е влязло в сила.Висящ остава спора за сумата 4850 лв., явяваща се разлика между претендираната такава и приетата за дължима от ответника към ищеца от районния съд.

Настоящата инстанция, явяваща се такава по същество на правния спор, намира, че при заявените от ищеца фактически основания и петитум установителната претенция на ищеца се явява такава свързана с нормата на чл.59 от ЗЗД, тъй като в исковата молба се сочи обедняване на работодателя с процесната сума от 5 500 лева, обогатяване на работника в размер на тази сума, при наличие на връзка между обедняването и обогатяването и липса на основание за имущественото размястване, а не се претендират вреди от работника по повод трудовата му дейност.

При въззивната проверка на обжалваното решение на основание чл. 269 ГПК, окръжният съд намира, че същото е валидно, допустимо, но частично неправилно в посочената част по установителния иск.

За да се уважи искът за неоснователно обогатяване по чл. 59 от ЗЗД е необходимо да се установят обедняването на ищеца, обогатяването на ответника и връзката между тях.

В настоящия случай няма съмнение, че с плащането на сумата от 5 500 лв. имуществото на ищцовото дружество е намаляло, т. е. доказано е обедняването му.

Въпросът в случая е дали обогатяването на ответника е със цялата преведена му сума или с половината от нея, при съобразяване, че като солидарно отговорни за глобата властите в ***** са посочили както дружеството превозвач, така и шофьора на конкретния товарен автомобил, ответника Г. Р.ме. Налице е и обогатяване на ответника, който, като не е заплатил със свои средства наложената му глоба, наложената му в лично качество глоба със свои средства, а с такива на ищеца, се е обогатил за сметка на това дружество, „Бък“ЕООД.Глобата е наложена за нарушение, свързани с непоставяне на нужен печат на ЧМР товарителница.

В този смисъл следва да бъде направен извод, че с превеждане на сумата общо от 5 5000 лв. за заплащане на глобата от ответника, което последния е сторил, ищецът е погасил и свое задължение, като в случая ищец и ответник са солидарно отговорни според наказващия орган в случая, като няма данни неговият акт за е бил отменен.

От друга страна ответникът не възразява и не доказва процесната обща сума да му е била преведена от ищцовото дружество на основание дарение или съглашение за заместване в дълг, което би изключило връщането на сумата от негова страна. Превеждането на сумата от страна на ищеца безспорно е било с цел заплащането на глобата, съответно освобождаването на камиона и осъществяването на крайната цел на курса в друга държава.

При съобразяване на всички доказателства по делото и изложените по-горе съображения, този съд намира, че установителната претенция на дружеството – ищец е основателна и доказана до размера на сумата 2 425 лв., явяваща се половината от сумата 4 850 лв., която е останала предмет на разглеждане в производството по установителния иск, тъй като за сумата 650 лв. решението на РРС е влязло в сила и там пререшаване е невъзможно. Не са налице и основания за прихващане с част от тази сума, тъй като такива възразения не са и правени. На ищеца ще се дължи половината от остатъчната сума от 4850 лв. поради това, че глобата е наложена от италианските власти както на шофьора, така и на дружеството. Присъждане на цялата искова сума в полза на ищеца би довело в случая до неговото неоснователно обогатяване. Над този размер установителната претенция на ищеца следва да се отхвърли като неоснователна. По отношение на така приетата

сума следва да се приеме, че същата е дължима от ответника, считано от, датата посочена в исковата молба, на която е подадено заявлението за издаване на заповед за изпълнение , 08.07.2021г.

По разноските:

При частичното уважаване на претенцията на ищеца в полза на дружеството следва да бъдат присъдени допълнително разноски в размер на 1 350 лв. за районния съд и заповедното производство, а за въззивната инстанция следва да му се присъдят такива в размер на 396 лв.

В полза на ответника, сега въззиваем Г. Р. следва да бъдат присъдени разноски в размер на 127 лв., сторени в производството пред ВКС.

Предвид изложените съображения, Разградският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯВА решение № 265 от 25.04.2022 г. постановено по гр. дело № 2093 / 2021 г.на РС – Разград САМО в частта му , с която е отхвърлен като неоснователен предявеният от „Бък“ ЕООД, гр.Бургас, ЕИК 200408235 срещу Г. Р. Р., ЕГН ***** от гр.****, иск за установяване дължимостта на сумата 2 425 лв., на осн.чл.59 от ЗЗД, КАТО ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на Г. Р. Р., ЕГН ***** с адрес гр.****, ул.*****, №*****, че същият дължи на „Бък“ЕООД, ЕИК 200408235 със седалище гр.Бургас и сумата 2 425 лв. лв. / две хиляди четиристотин двадесет и пет лева/ , ведно със законната лихва от 08.07.2021 г., за което задължение е издадена заповед за изпълнение №940/09.07.2021 г. по ч.гр.д. №1509/2021 г. по описа на Районен съд – Разград и ОТХВЪРЛЯ ИСКА за установяване на задължението в останалата му част до остатъчния размер от 4 850 лв.

ОСЪЖДА Г. Р. Р., ЕГН ***** с адрес гр.*****, ул.*****, №***** ДА ЗАПЛАТИ на „Бък“ЕООД, ЕИК 200408235 със седалище гр.Бургас, адрес на управление ул.“Поп Грую“,№11 допълнително сумата 1350 лв.разноски за производството пред районния съд и заповедното производство , а за въззивната инстанция такива в размер на 396 лв.

ОСЪЖДА „Бък“ЕООД, ЕИК 200408235 със седалище гр.Бургас, адрес на управление ул.“Поп Грую“,№11 ДА ЗАПЛАТИ на Г. Р. Р., ЕГН ***** с адрес гр.*****, ул.*****, №***** сумата 127 лв. разноски, сторени в касационното производство.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____